

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךָ י"ז - חֲלָק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 505

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

– מכתב ע –

בס"ד, ח"י שבט תש"ע

לכ' "מפעל הזהר העולמי"

שלום ובִּרְכָה! וְכָל טוֹב סָלָה!

לַיהוּדִים הַיְתֵה אֹרְחָה - אֹרְחָה זֹאת תּוֹרָה, "אֹרְחָה" גי' "זֵהר". מִשְׁנַכְנֵס אֶדְר מְלִשׁוֹן חֶדֶר חֶדְרֵי הַתּוֹרָה זֶה לַמוֹד הַסּוּד, וְעוֹד רוֹמֵז לְאִדְרָא מְקוֹם גְּלוּי הַסּוּדוֹת עַל יְדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א, מְרַבִּים בְּשִׂמְחָה, מִתְרַבִּים הַשְּׁעוּרִים בְּלַמוֹד הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ, בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר, וְכָל הָאֶרֶץ מְלֵאָה כָּל טוֹב כְּגֵן ה'.

אֶסְפֵּר עוֹבְדָא בְּרוּחָה אֲשֶׁר לִפְנֵי זְמַן כְּמַעַט וְלֹא נִשְׁמַע וְנִתְקַבַּל אֶצֶל לּוֹמְדֵי הַפְּשֵׁט - גְּדֵל חַיִּיב וְעֵצִים הַזְּכוּת שְׁיֵשׁ בְּלַמוֹד הַזֹּהר"ק וְאֶחָרֵי שְׁכַבּוּד הַמְּפַעַל הַגְּדוֹל מִפִּיץ אֶת סִפְרֵי אֹר הַזֵּהר וְעוֹד עֲלוֹנִים מְפֹאָרִים, אֲנָשִׁים צְמֵאִים וְחַפְצִים לְהַרְבוֹת בְּשְׁעוּרִים כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקֶרֶב הַגְּאֻלָּה.

וְאִסִּים בְּבִרְכָה וְתַפְלָה: יְהִי רְצוֹן שְׁחַפֵּץ ה' בְּיַדְכֶם יִצְלִיחַ וְתִרְבֶּה הַדַּעַת כְּמִים לַיָּם מְכֻסִּים.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה:

מ. בן דוד, חֶדְרָה



– מכתב עא –

לכ' מפעל "אור הזהר הקדוש העולמי".

קְבַלְתִּי סֵט הַסִּפְרִים הַקְּדוּשִׁים, וְאֲנִי לּוֹמֵד בָּהֶם בְּתַמִּידוֹת, מִמֶּשׁ מַחֲיָה נְפִשׁוֹת.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ראיתי בספר "אור הזהר" שמביא בשם "סמא דחיי" - שחיוב גדול
 ללמד זהר הקדוש בכל יום ואפלו בגירסא, ומטהר ומקדש עצמו ואת כל
 העולם אתו, ועוד ראיתי בשם "הכסא מלך" - כמה גדול חיוב הלמוד
 הקדוש הזה וכמה ענש גדול למי שלא לומד קבלה, והוא גורם אריכות
 הגאולה ומעכב את ביאת המשיח, עיי"ש.

מיד אמרתי ללבי, כמה חובה קדושה להיות נמנה עם עוזרי ומסייעי
 מפעל הקדש הזה, ולכן מבקש לשלח לי עוד סטים ולהפיצם כדי לטהר
 ולקדש את ארץ ישראל ולקרב הגאולה.

בברכה:

יצחק בר נתן, אילת



– מכתב עב –

בס"ד, חודש טבת תש"ע לפ"ק

לכ"ק האדמו"ר שליט"א מהאלמין יצ"ו, שלום וברכה וכט"ס!

ברצוני להודות לאדמו"ר שליט"א על העצה הנפלאה והעזרה העצומה.
 כל מיני בעיות ודברים שאי אפשר להעלות על הכתב – פשוט נעלמו.

והכל בזכות למוד הזהר הקדוש כל יום. ועוד נוספה גם ברכה גדולה
 בביתי, והתברכה הפרנסה וגדלה הישועה.

ועל פן אחינו בני ישראל שמעו! לטוב לנו כל הימים. אנא החזיקו בעץ
 החיים ולמדו תורת חיים היא תורת הרשב"י זיע"א.

ונזכה לגאולה השלמה במהרה.

דוד הלחמי, עפולה



וְאֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. זֶה שְׁקוּל לְזֶה, וְהֵפֵל כְּאֶחָד נִשְׁקָל בְּמִשְׁקָל אֶחָד, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת ל"ה) וְשִׁמְרַתֶּם אֵת הַשְּׁבֻת כִּי קִדְשׁ הִיא לְכֶם, וְכַתוּב (ויקרא כ"ו) זְכוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבֻת לְקִדְשׁוֹ. אֲלֵא לְאֵם. כְּתוּב כֵּן, אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. וְכַתוּב שָׁם, אֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מֵהוּ מִקְדָּשֵׁי? כְּמִשְׁמַעוֹ. עוֹד מִקְדָּשֵׁי - אֵלּוֹ אוֹתָם שְׁמִקְדָּשִׁים עֲצָמָם בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהָ. כְּמוֹ זֶה, (יחזקאל ט') וּמִמִּקְדָּשֵׁי תִחַלּוּ. אֵל תִּקְרִי מִמִּקְדָּשֵׁי אֲלֵא מִמִּקְדָּשֵׁי. מֵהָ לְמַעַלָּה מִמִּקְדָּשֵׁי, אֵף כֵּן מִמִּקְדָּשֵׁי, שֶׁהֵם הָאֵב וְהָאֵם.

אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתוּב (דברים ד') וְאִתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' וְגו'. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּדְבָקִים בּוֹ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (הם וְלֹא אֲמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַעֲלּוֹת) וּמִשׁוֹם שֶׁנִּדְבָקִים בּוֹ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כֵּלָם נִדְבָקִים כְּאֶחָד זֶה עִם זֶה.

בֹּא רֵאחַ, בְּשַׁעֲהָ שְׂאֵדָם מִקְדָּשׁ לְמִטָּה, כְּמוֹ הַחֲבָרִים שְׁמִקְדָּשִׁים אֵת עֲצָמָם מִשְׁבֻּת לְשֻׁבָת, בְּשַׁעֲהָ שֶׁהַזּוּג הַעֲלִיּוֹן נִמְצָא, שֶׁהָרִי בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעֲהָ נִמְצָא הַרְצוֹן וְהַבְּרָכָה מִזְדַּמְנָת, אִזּוֹ כֵּלָם נִדְבָקִים כְּאֶחָד - הַנִּפְשׁ שֶׁל שְׁבֻת, וְהַגּוּף שֶׁמִּזְדַּמֵּן בְּשֻׁבָת. וְעַל זֶה כְּתוּב אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, שֶׁהֵם זְוִיג אֶחָד בְּגוּף בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעֲהָ לְהִתְקַדָּשׁ.

השלמה מזהה שמטות סימן ב'

שְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבֻת, הַהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נֶאֱמַר, שְׁכַתוּב אֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מֵה זֶה מִדָּה שְׁבִיעִית? הִיא אוֹמֵר, זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְמֵה הַטַּעַם אָמַר שְׁבֻתוֹתֵי? וְלֹא אָמַר שְׁבֻתֵי?

וְאֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ, שְׁקוּל דָּא לְדָא, וְכֵלָא כְּחֵדָּא אֲתַקְלוּ בְּמִתְקָלָא חֵד. דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת ל"א) וְשִׁמְרַתֶּם אֵת הַשְּׁבֻת כִּי קִדְשׁ הִיא לְכֶם, וְכַתִּיב (שְׁמוֹת כ') זְכוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבֻת לְקִדְשׁוֹ. אֲלֵא חֵד לְאַבָּא, וְחֵד לְאַיְמָא. כְּתִיב הֵכָּא אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. וְכַתִּיב הַתָּם (ויקרא כ"ו) אֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מֵהוּ מִקְדָּשֵׁי. (דף פ"ב ע"א) כְּמִשְׁמַעוֹ. תּוֹ מִקְדָּשֵׁי אֵלִין אֵינּוֹן דְּמִקְדָּשֵׁי גְרַמְיִיהוּ בְּהֵיא שַׁעֲתָא. כְּגוֹנָא דָּא, (יחזקאל ט') וּמִמִּקְדָּשֵׁי תִחַלּוּ. אֵל תִּקְרִי מִמִּקְדָּשֵׁי, אֲלֵא מִמִּקְדָּשֵׁי. מֵה לְהֵלֵן מִמִּקְדָּשֵׁי, אֵף כֵּן מִמִּקְדָּשֵׁי, דְּאֵינּוֹן אַבָּא וְאַיְמָא.

אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. (ויקרא י"ט) רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתִיב (דברים ד') וְאִתֶּם הַדְּבָקִים בְּי' וְגו'. זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּמִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, (אֵינּוֹן וְלֹא אוֹמְרִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַעֲלּוֹת) וּבְגִין דְּאֵינּוֹן מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כֵּלָא אֲתַדְבְּקוּ כְּחֵדָּא דָּא כְּדָא.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ מִקְדָּשׁ לְתַתָּא, כְּגוֹן חֲבָרִיא דְּמִקְדָּשֵׁי גְרַמְיִיהוּ מִשְׁבֻּת לְשֻׁבָת, בְּשַׁעֲתָא דְּזוּוּגָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח, דְּהָא בְּהֵיא שַׁעֲתָא רַעוּא אֲשַׁתְּכַח, וּבְרַכְתָּא אֲזַדְמְנַת. כְּדִין מִתְדַבְּקִין כֵּלָהוּ כְּחֵד, נִפְשָׁא דְשֻׁבָת, וְגוּפָא דְאֲזַדְמֵן בְּשֻׁבָת. וְעַל דָּא כְּתִיב, אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, דְּאֵינּוֹן זְוִיגָא חֵד בְּגוּפָא, בְּהֵיא שַׁעֲתָא דְּאֲתַקְדָּשָׁא.

השלמה מזהה שמטות (סימן ב')

שְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבֻת, הַהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נֶאֱמַר דְּכַתִּיב, אֵת שְׁבֻתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ, מָאִי נִיהוּ מִדָּה שְׁבִיעִית הָיִי אוֹמֵר זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמָאִי טַעַמָּא אָמַר שְׁבֻתוֹתֵי וְלֹא אָמַר שְׁבֻתֵי.

מִשָּׁר לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה לוֹ אִשָּׁה
נָאָה, וְכָל שְׁבוּעַ וְשְׁבוּעַ מְזַמְּינָה יוֹם אֶחָד
לְהִיּוֹת עִמוֹ. וְהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נָאִים וְאוֹהֲבִים,
וְאָמַר לָהֶם הוֹאִיל וְכֵן הוּא, שְׂמַחוּ גַם אַתֶּם
בְּיוֹם שְׂמַחְתִּי, כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי מְשַׁתְּדֵל,
וְגַם אַתֶּם הִדְרוּ אוֹתִי. וּמֵאֵי טַעַמָא זְכוֹר
וְשִׁמּוֹר. זְכוֹר לְזָכַר וְשִׁמּוֹר לְכַלֵּה. וּמֵאֵי טַעַמָא
וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ, שְׁמְרוּ עֲצַמְכֶם מִן הַהֲרַהוּר,
כִּי מְקַדְּשֵׁי קְדוּשׁ הוּא. לְמָה, כִּי אֲנִי יֵי בְּכָל
צָד. (עַד כַּאן מִחַהּשְׁמַטוֹת).

מִשָּׁר לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְמַלְךְ
שֶׁהִיָּתָה לוֹ אִשָּׁה נָאָה, וְכָל שְׁבוּעַ
וְשְׁבוּעַ מְזַמְּינָה יוֹם אֶחָד לְהִיּוֹת
עִמוֹ, וְהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נָאִים
וְאוֹהֲבִים, וְאָמַר לָהֶם: הוֹאִיל וְכֵן
הוּא, שְׂמַחוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם
שְׂמַחְתִּי, כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי
מְשַׁתְּדֵל, וְגַם אַתֶּם הִדְרוּ אוֹתִי.
וּמָה הַטַּעַם זְכוֹר וְשִׁמּוֹר? זְכוֹר
לְזָכַר, וְשִׁמּוֹר לְכַלֵּה. וּמָה הַטַּעַם
וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ? שְׁמְרוּ עֲצַמְכֶם
מִן הַהֲרַהוּר, כִּי מְקַדְּשֵׁי קְדוּשׁ
הוּא, לְמָה? כִּי אֲנִי ה' בְּכָל צָד:

(ע"כ מִחַהּשְׁמַטוֹת).

וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ. דָּא שְׁבִתָּה עֲלָאָה וְשְׁבִתָּה
תַּתָּאָה, דְּאִינוּן מְזַמְּינֵי לְנַפְשָׁא בְּהֵוָה
גּוּפָא, מֵהֵוָה זְוִיגָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא וְאֵת
שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ, תְּרִי וְכִלְאֵי אַתְדַּבֵּק דָּא בְּדָא,
זַפְּאָה חוּלְקִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל.

וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ - זֹאת שְׁבִתָּה
הָעֲלִיּוֹנָה וְשְׁבִתָּה הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן
מְזַמְּנוֹת אֶת הַנַּפֵּשׁ לְאוֹתוֹ הַגּוּף
מֵאוֹתוֹ הַזְּוִיג הָעֲלִיּוֹן. וְעַל כֵּן,
וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ - שְׁנַיִם,
וְהַכֵּל נִדְבֵק זֶה עִם זֶה. אֲשֶׁרִי
חֲלַקְסָא שְׁל יִשְׂרָאֵל.

דְּבָר אַחַר וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ, לְאַזְהָרָה
לְאִינוּן דְּמַחְפָּן לְזְוִיגִיָּהוּ מִשְׁבִּתָּה לְשְׁבִתָּה,
וְהָא אוֹקִימָנָא, כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה נב) לְסָרִיסִים
אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שְׁבִתוֹתֵי. מֵאֵן סָרִיסִים. אֲלִין
אִינוּן חֲבֵרִיאֵי דְמְסָרְסֵן גְּרַמִּיָּהוּ כָּל שְׂאָר
יוֹמִין, בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוֹרִיָּתָא. וְאִינוּן מַחְפָּאֵן
מִשְׁבִּתָּה לְשְׁבִתָּה. הָדָא הוּא דְכַתִּיב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ
אֶת שְׁבִתוֹתֵי, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בראשית לו) וְאָבִיו
שְׁמַר אֶת הַדְּבָר. וּבְגִין כֵּן וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי
תְשִׁמְרוּ. אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, דָּא גּוּפָא.
וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ, דָּא נַפְשָׁא. וְכִלְאֵי אַתְדַּבֵּק
דָּא בְּדָא. זַפְּאָה חוּלְקִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל.

דְּבָר אַחַר וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ
- לְהַזְהִיר אֶת אוֹתָם שְׂמַחְפִּים
לְזְוִיגָם מִשְׁבִּתָּה לְשְׁבִתָּה, וְהָרִי
בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, (ישעיה נב)
לְסָרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת
שְׁבִתוֹתֵי. מִי הֵם הַסָּרִיסִים? אֵלּוּ
אוֹתָם הַחֲבֵרִים שְׂמַסְרִיסִים אֶת
עֲצַמְסֵם כָּל שְׂאָר הַיָּמִים כְּדִי לְעַסֵּק
בַּתּוֹרָה, וְהֵם מַחְפִּים מִשְׁבִּתָּה
לְשְׁבִתָּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ
אֶת שְׁבִתוֹתֵי, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בראשית
לו) וְאָבִיו שְׁמַר אֶת הַדְּבָר, וּמִשּׁוּם
כֵּן - וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ. אִישׁ
אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ - זֶה הַגּוּף. וְאֵת
שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ - זֶה הַנַּפֵּשׁ. וְהַכֵּל
נִדְבֵק זֶה עִם זֶה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָא שְׁל
יִשְׂרָאֵל.

רעיא מהוימנא

אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ. פְּקוּדָא
דָּא, שְׁקִיל דָּא לְדָא. שְׁקִיל יְקָרָא דְאָב וְאִם, לִיקָרָא
דְשְׁבִתָּה. לְאָבָא אַקְדִּים כְּבוֹד, וְהָאֵי אִיהוּ דְאָמַר קָרָא, (מלאכי
כבוד, וְזֶהוּ שְׂאָמַר הַכְּתוּב (מלאכי א) וְאִם אָב אֲנִי אֵיָה כְבוֹדִי וְאִם אֲדוֹנִים אֲנִי אֵיָה מוֹרָאֵי. כְּבוֹדִי

רעיא מהוימנא
אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת
שְׁבִתוֹתֵי תְשִׁמְרוּ. מִצְוָה זֹאת
שְׁקוּלָה זֹאת לְזוֹ. שְׁקוּל כְּבוֹד אָב
וְאִם לְכְבוֹד הַשְּׁבִתָּה. לְאָב הַקְּדִים
כְּבוֹד, וְזֶהוּ שְׂאָמַר הַכְּתוּב (מלאכי א) וְאִם אָב אֲנִי אֵיָה כְבוֹדִי וְאִם אֲדוֹנִים אֲנִי אֵיָה מוֹרָאֵי. כְּבוֹדִי

עולה בקשבון עשר אמירות,
ול"ב אלהים של מעשה
בראשית.

ובב"ר מקום (משלי א) כבוד חכמים
ינחלו, ופרשוהו רבותינו, אין
כבוד אלא תורה. משום שהם
ל"ב אלהים של תורה, הכבוד
שלו. ואלו (הם) החכמים של
התורה, חכמים בחכמה יורשים
את הכבוד הזה ולא טפשים,
שעליהם נאמר וכסילים מרים
קלוז. ומנין לנו שמי שאינו מכיר
את התורה נקרא כסיל? שכתוב
(תהלים צב) וכסיל לא יבין את זאת.
ואין זאת אלא תורה, שכתוב
(דברים ד) וזאת התורה אשר שם
משה.

רועה הנאמן, משום שחלוש
אפה פתחתי את הפרשה במצוות
הללו, להיות לך מעט לעזר.
התחזק בך, שגרי המצוות של
הישיבות באים אליך, במצוה
אחר זו, שהיא מצוה להעמיד
עליך מלך למעלה. והקדוש ברוך
הוא יעמיד אותך מלך בעליונים
ובתחתונים בדיוקנו, משום
שרבותינו מהישיבה, עליהם
שכינה ותחתונה. והקדוש ברוך
הוא מלך באמצע, אוחז
בעליונים ובתחתונים. בך אפה
תהיה בדיוקנו, הבה שלו, עמד
לכבוד המלך.

עמד הרועה הנאמן, והרים ידיו
למעלה ואמר: יהי רצונך, עלת
העלות, שאפה מתעלה מעלוי
לעלוי, עד אין עלוי, אלא שאפה
מעל לכל עלוי, (תת) לי כח לעשות
את רצונך בדרגותיך, שהן אב
ואם, ואני הבה שלהם, וביחוד
שלך שניהם אחד. ואפה השנית
את יראת אב ואם ליראתך, אחר שאפה באמצע, אחד ולא שנים, בלי שתפוח, אף על גב שהם
בשתפות שלך, אבל אפה אחד בלי שתפוח של שני. ומשום זה נאמר בך, ואין אלהים עמדי.
תן לי כח להתעורר בכבודך בראשונה, ואחר כך בכבוד אבי ואמי שבשמים, שעליהם בארו,

א) ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי.
כבודי סליק בחושבון עשר אמירן, ול"ב אלהים דעובדא
דבראשית.

ובב"ר אחר (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו, ואוקמוהו רבנן,
אין כבוד אלא תורה. בגין דאינון ל"ב אלהים
דתורה, וקרא דיליה. ואלין (אינון) חכמים דאורייתא,
חכמים בחכמה, ירתין האי כבוד ולא טפשי, דעלייהו
אתמר, (משלי ג) וכסילים מרים קלוז. ומנלן דמאן דלא
ידע באורייתא אקרי כסיל, דכתיב, (תהלים צב) וכסיל לא
יבין את זאת. ואין זאת, אלא תורה, דכתיב, (דברים ד)
וזאת התורה אשר שם משה.

רעיא מהימנא. בגין דחלישתא, פתחנא לפרשתא כאלין
פקודין, למהוי מעט עזר לך. אתתקף בך, דהא
משריין דמתיתבתאן אתאן לגבך, בפקודא בתי דא, דאיהו
פקודא להעמיד עליך מלך לעילא. וקודשא בריך הוא
יוקים לך מלך בעלאין ותמאין בדיוקניה. בגין דרבנן
דמתיתבתא, עלייהו שכינתא עלאה ותתאה. וקודשא בריך
הוא מלך באמצעיתא, אחיד בעלאין ותמאין הכי אנת
תהא בדיוקניה, ברא דיליה, קום ביקרא דמלכא.

קום רעיא מהימנא, וסליק ידוי לעילא, ואמר, יהא רענא
דילך עלת העלות, דאנת מתעלה מעלוי לעלוי, עד
דלית עלוי. אלא דאנת לעילא מכל עלוי. (לסייב) לי
חילא, למעבד רעותך בדרגין דילך, דאינון אבא ואימא,
ואנא ברא דלהון. ובחודך תרווייהו אחד. ואנת שקלת
דחילו דאבא ואימא, לדחילו דילך, פתר דאנת
באמצעיתא חד, ולא תרין, בלא שותפו, אף על גב דאינון
חד בשותפו דילך, אבל אנת חד בלא שותפו דתניינא.
ובגין דא אתמר בך, (דברים לב) ואין אלהים עמדי.

הב לי חילא, לאתערא ביקרך בקדמיתא. ולבתי ביקרא

את יראת אב ואם ליראתך, אחר שאפה באמצע, אחד ולא שנים, בלי שתפוח, אף על גב שהם
בשתפות שלך, אבל אפה אחד בלי שתפוח של שני. ומשום זה נאמר בך, ואין אלהים עמדי.
תן לי כח להתעורר בכבודך בראשונה, ואחר כך בכבוד אבי ואמי שבשמים, שעליהם בארו,

דאָבי וְאָמִי דְבִשְׁמִיא, דְּאוּקְמוּהָ עַלְיָהּוּ, (משלי כח) גּוֹזֵל אָבִיו וְאָמוֹ וְאוֹמֵר אֵין פֶּשַׁע חֵבֵר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית. וְאוּקְמוּהָ מְאִירֵי מִתְנִיתִין, אֵין אָבִיו, אֶלֶּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֵין אָמוֹ, אֶלֶּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וַיִּקְרָא דִּילָךְ אַבָּא חֲכָמָה, דְּכָלִּיל עֶשֶׂר סְפִירוֹת מִתְתָּא דִּילִיָּה דִּעִילָא, וְתַרְנוּוֹיָהּוּ אֵינוֹן פּוֹרְסִיא סִפְסָל תַּחֲתָךְ לִיקְרָךְ.

וְהָכִי תַקִּינוּ, לְמַהוּי קָטָן מְכַבֵּד לְגִדּוֹל דְּלַעִילָא מְגִיָּה. אַבָּא, אִיהוּ חֲכָמָה, הֵלֵא אַב אַחַד לְכַלְנוּ, לְמַהוּי מְשֻׁמֵּשׁ תַּחֲתָךְ, וְאַנְתָּ כְּתֵר עֲלִיוֹן עַל רִישִׁיָּה. וְלִית כְּתֵר עֲלֵךְ, וְלִית אֶלְהָא אַחְרָא. וְאִימָא, לְשִׁמְשָׁא לְאַבָּא. דְּאִיהוּ תַּחֲתִיָּה לְמַהוּי כְּסָא תַּחֲתִיָּה.

וַיֹּאמֶר אִיהוּ, בְּכָל מְאָמֵר, עַד תִּלְתִּין וְתַרְיִן, יְהִי כֵן. וַיְהִי כֵן. וְאִיְהִי, עֲבִידַת מְאָמְרִיָּה מִיַּד. וּבְגִין דְּעֲבִידַת מְאָמְרִיָּה וְצוּוּיָהּ בְּלֵא עֲכוּבָא כָּלֵל, בַּל"ב שְׁבִילִין דְּבַהוֹן אַתְּבִירֵי כָּל עוֹבְדָא דְּכְרֵאשִׁית, אַתְּקֵרִיאַת כְּבוֹד, (תהלים כט) וּבַהִיכְלוּ כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד. (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְי' מִמְּקוֹמוֹ. אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ.

וְתַרְנוּם כְּבוֹד אָבִיו, יִקְרָא דְּאַבּוּהִי. וְדָא (תהלים יט) תּוֹרַת יְי' תְּמִימָה, עֲלֵהּ אַתְּמֵר (משלי א) יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים.

וְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְקֵרִיאוּ בְּנִים, בְּכָלֵל בֵּן וּבַת, מִסְטָרָא דַּתְּפִאָרַת וּמִלְכוּת. דְּאֵינוֹן בֵּן וּבַת, יִקְרָא דְּאָבִיו וְאָמוֹ, לְמַעַבְד צוּוּיָיָה, וְצוּוִי דִּילִיָּה, אֵינוֹן פְּקוּדִין דְּעִשָׂה. וְהֵא אוּקְמוּהָ מְאִירֵי מִתְנִיתִין, יֵשׁ מְצִיָּה וְעוֹשָׂה. וּבְגִין כְּךָ אִיהוּ נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע. וְהֵא אִיהוּ כְּבוֹד דְּאַבָּא וְאִימָא, דִּיְצִיָּה לְבָרִיָּה דִּיעַבְד חֵכִי וְאִיהוּ עֲבִיד מִיַּד, בְּלֵא עֲכוּבָא כָּלֵל.

וְעֵלְתָּ עַל כְּלָא, אָנָּא כְּעִי לְאַשְׁתְּדֵלָא בִּיקְרָךְ, לְתַקֵּן מִדּוֹת דְּאַבָּא וְאִימָא, לִיקְרָךְ. תְּהֵא כְּעִזְרִי לְסִדְרָא כְּלָא כְּדָקָא יֵאוֹת. וְאַנְתָּ תְּסִדֵּר לִי, וּלְכָל מְאִירֵי מְתִיבְתָּאן עִילָא

גּוֹזֵל אָבִיו וְאָמוֹ וְאוֹמֵר אֵין פֶּשַׁע חֵבֵר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית. וּפְרֻשָׁה בְּעֵלִי הַמְשֵׁנָה, אֵין אָבִיו אֶלֶּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין אָמוֹ אֶלֶּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְהַכְּבוֹד שְׁלֵךְ, אַבָּא, חֲכָמָה, שְׁכּוֹלֶלֶת עֶשֶׂר סְפִירוֹת מִמַּטֵּה שְׁלוֹ לְמַעְלָה, וּשְׁנֵיָהֶם הֵם כְּסָא סִפְסָל תַּחֲתָךְ לְכְבוֹדְךָ.

וְכֵךְ תַקִּינוּ, שְׂיִהְיֶה קָטָן מְכַבֵּד אֶת הַגְּדוֹל שְׁלַמְעֵלָה מִמֶּנּוּ. אַב הוּא חֲכָמָה, הֵלֵא אַב אַחַד לְכַלְנוּ, לְהִיֹּת מְשֻׁמֵּשׁ תַּחֲתָךְ, וְאַתְּהָ כְּתֵר עֲלִיוֹן עַל רִאשׁוֹ. וְאֵין עֲלֵיךְ כְּתֵר, וְאֵין אֶלּוֹהַ אַחֵר. וְהֵאִם לְשִׁמְשׁ אֶת הָאָב, שְׂהִיא תַּחֲתִיו, לְהִיֹּת כְּסָא תַּחֲתִיו.

וַיֹּאמֶר הוּא בְּכָל מְאָמֵר עַד שְׁלִשִׁים וּשְׁנַיִם, יְהִי כֵן, וַיְהִי כֵן. וְהֵא עֲשֵׂתָה מְאָמְרוֹ מִיַּד. וּמִשׁוּם שְׁעֲשֵׂתָה מְאָמְרוֹ וְצוּוּיָו בְּלֵי עֲכוּב כָּלֵל בַּל"ב שְׁבִילִים שְׁבִיָּהֶם נִבְרָא כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, נִקְרָאת כְּבוֹד, (תהלים כט) וּבַהִיכְלוּ כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד. (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ.

וְתַרְנוּם כְּבוֹד אָבִיו - יִקְרָא דְּאַבּוּהִי. וְזֶה (תהלים יט) תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, עֲלֵיָּה נֶאֱמַר (משלי ו) יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים.

וְיִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ בְּנִים, בְּכָלֵל בֵּן וּבַת, מִצַּד שֵׁל תְּפִאָרַת וּמִלְכוּת, שְׂהֵם בֵּן וּבַת, הַכְּבוֹד שֵׁל אָבִיו וְאָמוֹ לְעִשׂוֹת אֶת הַצּוּוִי שְׁלוֹ, וְהַצּוּוִי שְׁלוֹ אוֹתָן מְצוּוֹת עֲשֵׂה. וְהָרִי פְרֻשָׁה בְּעֵלִי הַמְשֵׁנָה, יֵשׁ מְצִיָּה וְעוֹשָׂה. וּמִשׁוּם כְּךָ הוּא נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע. וְזֶהוּ כְּבוֹד אַב וְאִם, שְׂיִצְיָה אֶת בְּנוֹ שְׂעִעֲשֵׂה כְּךָ, וְהוּא עוֹשֵׂה מִיַּד בְּלֵי עֲכוּב כָּלֵל. וְעֵלְתָּ עַל הַכָּל, אָנִי רוֹצֵה

לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכְבוֹדְךָ, לְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת שֵׁל אַבָּא וְאִמָּא לְכְבוֹדְךָ. תְּהִיָּה כְּעִזְרִי לְסִדֵּר הַכָּל כְּרֵאוּי, וְאַתְּהָ תְּסִדֵּר אוֹתִי וְאֶת כָּל רֵאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת מְעֵלָה וּמַטָּה, וּמִחֲנֻת הַמְּלָאכִים הַעֲלִינִים וְהַתַּחֲתוֹנִים,

להיות מתקנים ומסדרים לכבודך ולכבוד אבא ואמא, להיות ספסל תחת רגליו, ולעשות צווייו בכל מצוותיו, ולירא ממנו בכל המצוות של לא תעשה.

וזהו איש אמו ואביו תיראו, וסמך לו ואת שבתותי תשמרו. ובפסוק אחר ואת מצותי תעשו. מצד של מצוות עשה שהם כבוד, הקדים אב לאם, וזה י"ה. מצד של לא תעשה הקדים אם לאב, וזה ה"י, והינו (משלי ב) כבוד אלהים הסתר דבר. לאלו שאינם משתדלים בכבוד הנה, הסתר דבר מהם.

ועל יזהו אתמר, (משלי א) וכסילים מרים קלון. אלו הם עמי הארץ, מאחר שאינם משתדלים בכבוד הנה של התורה, ואיך אומרים, אבינו שבשמים שמע קולנו חוס ורחם עלינו וקבל תפלתנו? הרי הוא יאמר להם: ואם אב אני איה כבודי? איה השתדלותכם בתורה ובמצוותי לעשות את הצוויים שלי? שמי שאינו מכיר את הצווי של אדונו, איך יעשה אותו?

פירט למי ששומע מחכמים ועושה, וזהו שקבל נעשה ונשמע. ועם כל זה, מי שלא קבל מאדונו, אלא משלו, יש הבדל. ואיזה הבדל יש בין זה לזה? שהרי כתוב, משה קבל תורה מסיני, ואחר כך מסרה ליהושע. אני קבלתי, ואחר כך מסרתי לכלם. וכך מי שמקבל מאחר, בקבלת הלבנה והכוכבים מן השמש, ובקבול הנה הוא מתמלא. ומי שמקבל, יכולה להסתלק ממנו הנביעה, כמו שראיתי בשמש ובלבנה, שמתלק האור שלהם בלילה, שאין השמש מאיר, אלא ביום. והלבנה בלילה.

ואם תאמר שאותו אור של הלבנה הוא מן השמש, שאף על גב שהתפנס, הוא מאיר בלבנה ובכוכבים, הרי ראינו מצד אחר בלקוי הלבנה והשמש שמתלק אורם, ונשארים כמו גוף בלי

ותמא, ומשריין דמלאכין עלאינ ותמאין, למהוי מתקנין ומסדרין ליקרא דילך, וליקרא דאבא ואימא, למהוי ספסל תחות רגליו. ולמעבד צווייה בכל פקודין דיליה. ולמדחל מגיה בכל פקודין דלא תעשה.

והא' איהו (דף פ"ב ע"ב א) איש אמו ואביו תיראו, וסמך ליה ואת שבתותי תשמרו. ובקרא אחרת ואת מצותי תעשו. מסטרא דפקודין דעשה דאינון כבוד, אקדים אבא לאימא, ודא י"ה. מסטרא דלא תעשה, אקדים אימא לאבא, ודא ה"י. והיינו כבוד אלהים הסתר דבר. לאלין דלא משתדלי בהאי כבוד, הסתר דבר מנייהו.

ועל יזהו אתמר, (משלי א) וכסילים מרים קלון. אלין אינון עמי הארץ, בטר דלא משתדלין בהאי כבוד דאורייתא, ואיך אמרין אבינו שבשמים שמע קולנו חוס ורחם עלינו וקבל תפלתנו. הא איהו לימא לון, ואם אב אני איה כבודי, איה השתדלותא דלכון באורייתא, ובפקודין דילי, למעבד צוויי, דמאן דלא ידע בצווייה דמאריה, איך ועביד ליה.

בר ממאן דשמע מחכמים ועביד, והאי איהו דקביל נעשה ונשמע. ועם כל דא, מאן דלא קביל ממאריה, אלא משלו, איהו אפרשותא. ומאי אפרשותא אית בין דא לדא. דהא כתיב, משה קבל תורה מסיני, ולבתר ומסרה ליהושע. אנה קבילנא, ולבתר מוסרנא לכלהו. והכי מאן דמקבל מאחרא, פקבלת סיהרא וככבייא משמשא, ובהאי קבול אתמלי. ומאן דמקבל וכיל לאסתלקא מגיה נביעו, כמה דחזינא בשמשא וסיהרא, דאסתלקת נהורא דלהון, בליליא, דלא נהיר משמשא, אלא ביממא. וסיהרא בליליא.

וא' תימא דההוא נהורא דסיהרא משמשא איהו, דאף על גב דאתפניש, נהיר בסיהרא וככבייא, הא חזינן

נשמה, שיש עליהם אדון שמשפיד את מאוריהם. אבל עקר האור אותו מקום שנובע, שאין הפסק לאור שלו, ואין עליו אלוה אחר להפסיק ממנו את מאורו.

ועלת העלות, מאחר שאתה שם, אין הפסק לנביעת אור התורה. יהי רצונך שלא תזוז מאבא ואמא שלי ולא מבניו. וכך מי שמתית עצמו על התורה, שהיא יקרה, מתקיימת בו ואינה מפסיקה ממנו. מה שאין כן מי שאינו משתדל בה, אלא אף על גב שעושה צווי חכמים, הוא שמש שלהם, עבד ולא בן. אבל אם הוא נאמן, אדונו משליט אותו בכל אשר לו.

אבר מי שלא משתדל בתורה ולא משמש חכמים לשמע מהם מצוות, לקיים נעשה ונשמע, אלא שסרח ועבר על לא תעשה, הוא שקול לאמות העולם עובדי עבודה זרה, בני סמא"ל ונחש, שנאמר בהם (משלי א) וכסילים מרים קלון, שלא רצו לקבל את התורה, שכל שאין בו תורה, אין בו כבוד, שנאמר בהם (שם) כבוד חכמים ינחלו.

ועם כל זה, ראשי הישיבה, לא כל כבוד שנה, שהרי בן זכנד אב ועבד אדוניו. בן זכנד, על מנת שלא לקבל שכר, אבל הוא מצוה בכבוד אב ואם. ואם לא רוצה לעשות צויו, נפו אותו האב והאם עד שיעשה בעל פרחו. ואם היה בן גדול, בית דין כופים אותו. שאם אינו רוצה לעשות, מה פתוב בו? (דברים כא) בגנו זה סורר ומרה איננו שומע בקולנו, ודנין אותו בסקילה. אבל עבד

שמשמש על מנת לקבל פרס, אם אינו עושה את צווי רבו, אדונו מעביר אותו מתוך ביתו ויחך אחר, מה שלא היה יכול לעשות כן לבנו, אלא או שיעשה את הצווי שלו, או שיהרג אותו.

מסטר אחרא בלקותא דסיהרא ושמשא דאסתלק נהורייהו, ואשתארו כגופא בלא נשמטא, דאית אדון עליהם מחשיף מאוריהם. אבל עקרא דנהורא, שהוא אתר דנביע דלית פסק לנהורא דליה, ולא אית עליה אלקא אחרא למפסק מגיה נהורייה.

ועלת העלות, פתר דאנת תמן, לית פסק לנביעו דנהורא דאורייתא. זהא רעוא דילך דלא תזוז מאבא ואימא דילי, ולא מבניו. והכי מאן דאמית גרמיה על אורייתא, דהיא יקרה, אתקיימת ביה, ולא מפסקת מגיה. מה דלאו הכי, מאן דלא ישתדל בה, אלא אף על גב דעבד צווי חכמים, איהו שמש דלהון, עבד ולא בן, אבל אי איהו מהימנא, מאריה אשליט ליה בכל דליה. אבל מאן דלא אשתדל באורייתא, ולא משמש חכמים, למשמע מגייהו פקודין, לקיים נעשה ונשמע. אלא דסרח ועבר על לא תעשה, איהו שקול לאומין דעלמא עובדי עבודה זרה, בני דסמא"ל ונחש, דאתמר בהו, (משלי א) וכסילים מרים קלון, דלא בעו לקבלא אורייתא, דכל דלית ביה תורה, לית ביה כבוד, דאתמר בהם (משלי א) כבוד חכמים ינחלו.

ועם כל דא מארי מתיבתא, לא כל כבוד שנה, דהא (מלאכי א) בן זכנד אב ועבד אדוניו. בן זכנד, על מנת דלא לקבלא אגרא, אבל מצויה הוא בכבוד אבא ואימא. ואי לא בעי למעבד צווייה, יכתש ליה אבא ואימא, עד דיעבד על פרחיה. ואי הוי ברא רברבא, בית דין פופין ליה. דאי לא בעי למעבד מה כתיב ביה, (דברים כא) בגנו זה סורר ומרה איננו שומע בקולנו, ודנין ליה בסקילה. אבל עבד דמשמש על מנת לקבל פרס, אי לא עביר צווייה דרביה, מאריה אעבר ליה מגו ביתיה, ויטול אחרא. מה דלא הוה יכיל למעבד הכי לבריה, אלא או יעביר צווייה או יקטול ליה.

שמשמש על מנת לקבל פרס, אם אינו עושה את צווי רבו, אדונו מעביר אותו מתוך ביתו ויחך אחר, מה שלא היה יכול לעשות כן לבנו, אלא או שיעשה את הצווי שלו, או שיהרג אותו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהַ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה. כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים בצרכונם את מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות היתום וזכונה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב, הרמתו ותרמו בעין יפה.



הוראה לחיובי חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון					
בנק	סניף		1	2	3	4	5	
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה					
4	7	6	9	5				

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעלי החשבון כמספר הבנק)

מס' זהות _____

מיקוד _____

טלפון _____

עיר _____

רחוב _____

נותנים לכם בה הוראה לחיוב את חשבונותי הר"ל במוספים, בתור תרומה בסכומים ובעדוים שיופספו לכם מדי פעם במסגרת אמצעי מנגנון, ע"י עזן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

2. יודע לילול כי:

- א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפורשת/מכתב לכבוד עזן עדן התחתון שתכנס לתוקף, ויש עסקים אחד לאחר מכן הודעה בענין נכון, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
- ב. הורה/הורה רשאים/לבעל מרחש פועל כמספר ובלבד, שהודעה על כך תיפסק על ידי/מוסד לכבוד בנק, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- ג. הורה/הורה רשאים/לבעל חיוב, לא יותר מתשעים ימים מועד החיוב או אלו/לנוכח לכבוד, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם וכקבוע.
- ד. יודע לילול כי הפרטים שציינו בכתב ההרשאה ופוליסים, הם נשואים שעלינו להסדיר עם המוסד.
- ה. הוראה זו כמספר החיוב ע"י הרשאה זו, ויפסק בדפי החשבון וכל אישולה לילול ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
- ו. הבנק יפסק בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
- ז. הבנק רשאי להתייעצו/מן המוסד המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סביב סבירה לכך, ויודע לילול על כך מיד לאחר קבלת המלצת, תוך ציון הסיבה.
- ח. נא לאשר ל"ען עדן התחתון" בספח המחובר, לקבלת הוראות אלו מפורשת/מכתב.

פרטי ההרשאה	מספר פעמים	מתאריך	עד תאריך
לימוד לילה שלם	שעה בכותל 26	שעה בקבר רחל 36	שעה ברביש"י 36
לימוד לילה שלם	בכותל 312		

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף		1	2	3	4	5
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה				
4	7	6	9	5			

אישור הבנק

לכבוד "עזן עדן התחתון" (שם"י זוהר פ' כר) _____

בית שמש _____

קבלנו הוראת מ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובעדוים שיופספו באמצעי מנגנון שתצוינו לנו מדי פעם במסגרת אופרטיון החשבונות בבנק ויהי נוקב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפניו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת. כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או לא עד לאישור אלו רשאי לפעול בהתחייבותכם כלפנו, לפי כתב השישוי שנחתם על ידיכם.

כבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. טבריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד
שם _____ שם האם _____